

denne Paragraf er jo Frygten for, at enhver Begrænsning udover den i den oprindelige Lov hjemlede vil undergrave selve Offentlighedsprincippet. Jeg er personlig en udpræget Tilhænger af dette Princip, men ligesom det ikke paa Forhaand er givet, at Loven den Gang nøjagtig har draget den rette Grænse, saaledes synes jeg her, som i øvrigt ellers, at den rene Doktrinarisme kan blive farlig for Livet, for en praktisk fornuftig Gennemførelse af Princippet; det maa jo hævdes, at Offentlighedsprincippet i Retsplejen kræves i Retsplejens Interesse og ikke af Hensyn til et skandalelystent Publikum eller en Sensationspresse. Ud fra disse Betragtninger mener jeg, vi maa se paa Bestemmelserne i § 3. Jeg tror ganske vist personlig, at Folketingets Stilling er rimelig og forsvarlig, men jeg vil altsaa ikke paa nogen Maade nægte at være med til en saglig Undersøgelse heraf i Udvalget og heller ikke for mit Vedkommende nægte at tage de eventuelle Konsekvenser af en saadan Drøftelse, hvis Argumenterne for at gaa tilbage til Landstingets Affattelse synes mig at være tvingende.

Det næste Spørgsmaal, der har været Genstand for særlig Diskussion, drejer sig om Sagførerfuldmægtiges og Amtsfuldmægtiges Adgang til at opnaa Sagførerbestalling. Her kan vi tiltræde den nye § 12 i Folketingets Affattelse, hvorefter en Amtsfuldmægtig kan medregne et Aars Virksomhed i denne Stilling til at udbringe de 3 Aar, der kræves som Betingelse for at faa Sagførerbestalling. Personlig vilde jeg slet ikke være tilbøjelig til at gaa noget videre, f. Eks. til at regne Amtsfuldmægtigenes Uddannelse som i denne Relation værende halvt saa meget værd som Uddannelsen paa et almindeligt Sagførerkontor, dog at der i det højeste kunde være Tale om at regne 2 Aar med; men det kan man jo nærmere diskutere. Endelig glæder jeg mig ogsaa over § 13, der hjælper paa Sagførerfuldmægtigenes Uddannelse ved at give dem Adgang til at procedere ved mundtlige Forhandlinger ogsaa i Landsretten; det er sikkert baade nødvendigt og heldigt.

Ogsaa Justitsministerens Ændring om, at Ed, og i Forbindelse dermed staa Ed ved Syn og Skøn, kun bliver at aflægge, naar Retten finder det paakrævet — altsaa ikke fordi blot den ene af Parterne forlanger Ed —, synes jeg er et meget heldigt Forslag; det har jo fundet Udtryk i § 17 i Folketingets Forslag.

Der er dernæst i Lovforslaget indsat en hel Del Bestemmelser, som til Dels er foranlediget, som allerede nævnt, ved den

formodede nye Ordning med Hensyn til Umyndiggørelse og Værgemaal og Ægteskabsloven, som vi jo venter at faa gennemført i Aar. Af denne lange Række af Regler, der i Folketingets Forslag, hvad Ægteskabs-spørgsmaalet angaar, har givet sig Udtryk i Ændringer af Retsplejelovens Kapitel 42, Ændringer bestaaende af 9 Paragraffer med tilhørende a., b., c., d., e. o. s. v., en forholdsviis ny Opfindelse paa dette Omraade, har jeg kun Grund til at opholde mig lidt ved § 455, om offentlig Gengivelse af Retsforhandlinger i Ægteskabssager, hvorefter disse, trods Ægtefællernes Modstand, kan offentliggøres. Der har her været tre Standpunkter. Det første gaar ud paa, at der i Ægteskabssager overhovedet ikke burde finde Offentliggørelse Sted; det andet, at man kun burde offentliggøre Domskonklusionen, og det tredje, det, som Folketinget har sluttet sig til, at man ogsaa kunde offentliggøre Præmisserne, altsaa hele Dommen. Ud fra den Betragtning, at den nye Ægteskabslov i og for sig tilstræber at komme noget bort fra den historiske Administrationspraksis — man kunde ogsaa sige: Administrationsvilkaarlighed — paa dette Omraade og gaa mere over til faste Afgørelser gennem Domstolene, er jeg paa Forhaand noget betænkelig ved Offentliggørelse af mere end selve Domskonklusionen, idet man kan befrygte, at det vil være en meget virkende Aarsag til at fjerne en Del af disse Sager fra Domstolene og lade dem gaa over til Administrationen, halvvejs tvinge den ene Ægtefælle til at gaa over til Administrationens Afgørelse, selv om hun i og for sig helst saa Sagen afgjort ved Domstolene. Jeg sagde „hun“, fordi jeg gaar ud fra, at det i Regelen vil være Konen. Men hele dette Spørgsmaal kan vi nærmere drøfte i Udvalget. Det samme gælder § 60, Retsplejelovens § 687, som jeg i Fjor udtalte mig nærmere om, og som er saa langstrakt og speciel, at jeg ikke skal komme nærmere ind paa den i Dag.

Fremdeles er jeg ikke helt sikker paa, at § 43 i Folketingets Lovforslag, som den højtærede Minister nævnte, og som siger: „Anser Fogeden (Politimesteren, Sognefogeden) det forsvarligt, kan Forretningen, hvis ingen af Parterne protesterer, foretages i Overværelse af kun eet Vidne, der da i enhver Henseende træder i de ovennævnte to Vidners Sted“, er saa helt heldig. Ændringen er begrundet i Ønsket om, navnlig for Københavns Vedkommende, at formindske Udgiften til Fogeden, hvorhos der er taget et vist Hensyn til Vanskeligheden og Ulejligheden, særlig i afsides Egne af